
Sprawozdanie o Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej

Palestra 12/7-8(127-128), 116-117

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ograniczony w czasie, wymieniony w art. 66 ust. 2 u. o u.a. Wyjątkowość tych przepisów dotyczy jedynie wymagania odbycia aplikacji, natomiast wszelkie inne kwestie unormowane są przepisami ogólnymi. W szczególności chodzi tu o postanowienia przepisu art. 92 u. o u.a. o możliwości powtórzenia egzaminu w zasadzie jeden raz, a także o prawie komisji egzaminacyjnej dopuszczenia „wyjątkowo z ważnych przyczyn” do egzaminu w trzecim, wyznaczonym przez siebie terminie.

Odmienne wykładnia, jako prowadząca do obejścia ustawy o u.a., byłaby niedopuszczalna. Nie można by było przecież doprowadzić do takiej sytuacji, w której aplikant adwokacki, po wykorzystaniu możliwości przewidzianych w art. 92 u. o u.a., nie mógłby jako aplikant adwokacki przystąpić do egzaminu adwokackiego po raz trzeci, natomiast po przejściu na radcostwo miałby nieograniczone możliwości wielokrotnego składania egzaminu adwokackiego. Istnienie takiej sytuacji byłoby społecznie niepożądane i mogłoby działać demobilizująco na aplikantów adwokackich.

Do zakresu działania rady adwokackiej należą wszystkie sprawy adwokatury, których ustawa nie zastrzega innym organom adwokatury lub organom państwowym (art. 43 u. o u.a.). Takim właśnie wyjątkiem od omawianej zasady jest przepis art. 92 u. o u.a., który prawo dopuszczenia do egzaminu po raz trzeci zastrzega komisji egzaminacyjnej.

Z powołanych okoliczności wynika, że:

- a) dopuszczenie do egzaminu adwokackiego zarówno aplikantów adwokackich, jak i osób wymienionych w przepisach art. 66 ust. 1 pkt 2 i art. 66 ust. 2 u. o u.a. może nastąpić wyłącznie na zasadach przewidzianych w art. 92 u. o u.a.,
- b) dopuszczenie do egzaminu adwokackiego w trzecim terminie jest prawem zastrzeżonym wyłącznie dla komisji egzaminacyjnej.

Na marginesie zauważyć należy, że Rada Adwokacka w X przy podejmowaniu uchwały z dnia 4.IV.1968 r. zignorowała fakt, że wniosek ob. CD o dopuszczenie go do egzaminu po raz trzeci był w swoim czasie przedmiotem rozstrzygnięcia zarówno w I, jak i w II instancji i że powzięta tam decyzja była ostateczna w toku instancji, wobec czego Rada Adwokacka nie była uprawniona do zmiany tej decyzji (art. 102 k.p.a.).

C. Sprawozdanie o Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej

Z przedstawionego sprawozdania wynika, że według stanu na dzień 1 maja 1968 r. renty z ZUS-u i zapomogi wyrównawcze z FSK pobierało 368 adwokatów i 123 członków rodzin adwokatów.

W celu ustalenia zwyżki, jaka powstała po dniu 1 stycznia 1968 r. — w związku z podwyżką rent z ZUS-u — w stosunku do wypłat rentowych w 1967 r., zebrane zostały od wszystkich pobierających zapomogi odpisy decyzji wymiaru rent i na podstawie tego materiału ustalono następujące dane:

I. Wszystkie renty ZUS-u wypłacane 368 adwokatom wyniosły miesięcznie w 1967 r. — 417.372,— zł

Nowo wymierzone renty wyniosą dla tych adwokatów

w 1968 r. — 466.544,— zł

w 1969 r. — 499.459,— zł

w 1970 r. — 531.303,— zł

Przy tych sumach wysokość przeciętnej renty miesięcznej adwokata wynosi:

w 1967 r. — 1 134,— zł

w 1968 r. — 1 268,— zł (wzrost o 134,— zł w stosunku do roku 1967)

w 1969 r. — 1 357,— zł (wzrost o 89,— zł w stosunku do roku 1968)

w 1970 r. — 1 474,— zł (wzrost o 86,— zł w stosunku do roku 1969).

Wysokość dopłat, jakie otrzymują adwokaci do rent, wynosiła w 1967 r.: dla adwokatów zespolonych — przeciętnie 465,— zł, a dla adwokatów nie zespolonych — przeciętnie 856 zł miesięcznie.

II. Ustalone w ten sam sposób dane dotyczące rodzin adwokatów wskazują, że wszystkie renty wypłacane miesięcznie członkom rodzin wynosiły w grudniu

1967 r. — 76.267 zł

nowo wymierzone zaś renty wyniosą

w 1968 r. — 82.346 zł

w 1969 r. — 86.652 zł

w 1970 r. — 90.439 zł

Przy tych ustaleniach przeciętna wysokość renty wynosi miesięcznie:

w 1967 r. — 620 zł

w 1968 r. — 670 zł (zwyżka w stosunku do roku 1967 — 50,— zł)

w 1969 r. — 703 zł (zwyżka w stosunku do roku 1968 — 34,— zł)

w 1970 r. — 735 zł (zwyżka w stosunku do roku 1969 — 31,— zł),

W 1967 r. przeciętna zapomoga wyrównawcza wynosiła 265,— zł.

III. Przy takim ustaleniu zwyżki rent po dniu 1 stycznia 1968 r. podwyżka zapomóg wyrównawczych może nastąpić tylko o niewielką sumę, jeżeli pragnie się nadal zachować w dotychczasowej wysokości obciążenia adwokatury z tego tytułu. Na większe dopłaty z CFSAA liczyć nie można, ponieważ fundusze te są ograniczone i powinny być w zasadzie zużywane na poprawienie sytuacji zespolów adwokackich i adwokatów-członków zespolów.

Wyrównanie może więc wynosić przy zachowaniu dotychczasowych wpływów:

a) dla adwokatów zespolonych — bez zmian, tj. do 1 500zł,

b) dla adwokatów nie zespolonych: od 1 lipca 1968 r. do 21 grudnia 1968 r. do sumy 2 200 zł a po tej dacie — do sumy 2 300 zł,

c) dla wdów, od 1 lipca 1968 r., do sumy 800 zł — z pozostawieniem kwoty 1 000 zł dla znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej lub osobistej.

D. Komunikat o uzupełniających wyborach do NRA

W związku ze śmiercią Wiceprezesa Naczelnej Rady Adwokackiej adw. Tadeusza Gierzyńskiego zaszła potrzeba dokonania uzupełniającego wyboru dziewiątego członka NRA. Zgodnie z regulaminem wyborów naczelnych organów adwokatury zwołane zostało Zgromadzenie dziekanów rad adwokackich, które w dniu 15 czerwca 1968 r. wybrało jednomyślnie na członka NRA adw. Rudolfa Szurę z Izby kieleckiej, posła na Sejm PRL.

Na odbytym tegoż dnia posiedzeniu plenarnym NRA, na wniosek Komisji Porozumiewawczej Stronnictw Politycznych, wybrano jednomyślnie: adw. Rudolfa